

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

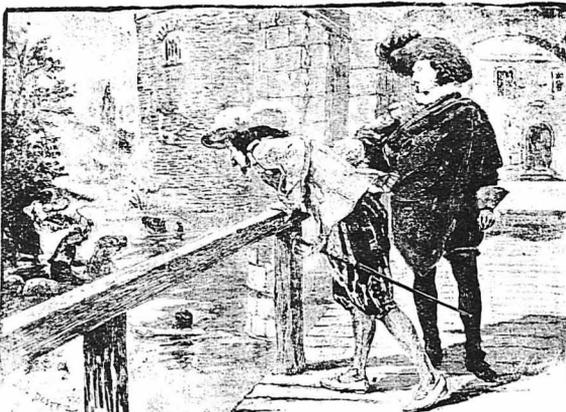
ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η ώρα η Άνναπέλλα ντε Πιεν είν' ερωτευμένη με το γιο του προμερού κομποσταίου Μονορανού, το γενναίο Φραγκίκο. Συγγενικός όμως την άρσενά κι ο άδελφός της Ερρίκος, και, για να την ενοχλήση προβάει τον έρωτά της στο γέρο πατέρα της. Ο άρχων ντε Πιεν την καταρείεται και τη διαίχειρί σ'ι το σπίτι του. Επειθαίνει όμως ο Φραγκίκος και την παντρεύεται τήν ίδια νύχτα, διαστρέφοντας ο πατέρα της Άνναπέλλα πάλιν. Την ίδια αυτή νύχτα γυρίζει έστρικά στον πόρο του ο κομποσταίος και διατάζει το Φραγκίκο να φύγει για τον πόλεμο. Ο Φραγκίκος όμως μεταστρέφει τήν Άνναπέλλα στον Ερρίκο και φεύγει. Ο Ερρίκος όμως τρέχει στο σπίτι της Άνναπέλλας και ζητάει να τήν κάνει διά της βίας δική του. Η Άνναπέλλα καταρρέει στο σπίτι της τροσύ της, όπου νευναίει, μετά μερικά μήνες, ένα χαριτωμένο αρτίσκι, τή Λουίζα. Ένας χρόνος περνά κι ή φανία ο Φραγκίκος που τον νομίαν όλοι νεκρό, αναγυρίζεται. Ο Ερρίκος, για να κρυφή τήν άστία του, του λέει ότι ή Άνναπέλλα τον άπείσχε, απειλώντας συγγενικούς την άσχημή του, ότι θα σφάξη το παιδί της, το όποιο της έχει πάρσει ο ερασιώμενος του ήρωότης Παριταγιάν. Ύν τήν διαβούση, ή Άνναπέλλα σπαινει... Ο Φραγκίκος ζητάει τότε τόνοια του συνευχού της κι ο Ερρίκος του λέει ότι είν' αότος, Μονορανού και ο Ερρίκος τραυματίζεται θανάτεια. Η Άνναπέλλα, στήν όποια σπέσμος ήρθε το παιδί της, ο Παριταγιάν, πρέλει κόρα στο Παριταγιάν, ο οποίος έμεινε στον Φραγκίκο, στον όποιο διαχίεται τα πάντα, μα ο κομποσταίος δεν σκεπταί. Τήν ονει να υπογράψη ένα έγγραφο διαλύσεως του γαμου της, απειλώντας τήν ότι διαφορετικά θα φιλοκίη τον Φραγκίκο ισούως. Η Άνναπέλλα δε διακρινάει να υπογράψη... Χρόνια περνούν στο μεταξύ. Η Άνναπέλλα ή τωρα στο Παρισι, ζήρη, γρημένη όπ τα μάτια των άσεβρών Μονορανού που ζήτανε κι' οι δύο να τήν εύρουν. Ο πατέρας Παριταγιάν φεύγει προς άσχημην περιπέτειαν. Ο γιος του, μεγάλος πια, μένει μόνος στο Παρισι κι' ερωτεύεται τήν κόρη της Άνναπέλλας, αλλά ποχά ημετάμοσι έπίσης ενοχλείται. Συγγενικός ήρ'ι γ'ι απαγωγή τή Λουίζα κι' ο άσεβος του Βασιλέως, δούξ ντ' Άνζού, έπειθαίνει όμως ο Παριταγιάν και τή σφίει. Τήν ίδια αυτή νύχτα άνακαλύπτεται το σπίτι της Άνναπέλλας κι' ο Ερρίκος Μονορανού.)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Στο σπίτι λοιπόν έκείνο κατοικούσε ή Άνναπέλλα με τήν κόρη της; Κι' ο δούξ ντ' Άνζού τι ήρωδες τέτοια όρα σ' αυτό το σπίτι; Κι' ο Παριταγιάν τι λόγους είχε να τον έμπαίσει να ατή μέ-

— Τί συμβαίνει, Ιπλάτα; ρώτησε ο Ρουζιέρο, ακούοντας και κινιόζοντας στην άντικρινή όχθη.

— 'Οχ, αϊτά πρέπει να μή ε' εαζοκίωστο το παιδί χωρίς άλλω, μονορανούξ ο Μονορανούξ. Ξέρω πλέον άραξά, Ξέρω πού κάθεται ή Άνναπέλλα, Ξέρω πού μένει ο Ιπλάτης που ενδιαφέρειται γι' ατή ή για τήν κόρη της... Θεέ μου, τι νύχτα ή άπορνή!

— Άς φύγω όμως τόρα. Η μάλλον άς μείνω. Ναι, θα μείνω έδώ ός σου να γέξη. Θέλω να ιδώ, να δω, να βεβαιώθω. Σε λίγο θα ήμερωσθ...

Πράγματι ο Ερρίκος άρχισε να βαδίζη πάνω-κάτω μέσα στο σκοτάδι. Κι' όταν τέλος άρχισε να διαποχωρίζη, ένα παράθυρο άνοιξε άντιπρό, στο σπίτι που παριαιότανε δλη νύχτα. Μιά γυναίκα μορφή προβάει στυγμιαίος σ' αυτό. Ο Ερρίκος όμως πρόφτασε και είδε. Μιά κρηνή του έβγαψε. Τα μάτια του άστραψαν. 'Η καρδιά του χιτίστη δυνατά. 'Ηταν ή Άνναπέλλα!... 'Η Άνναπέλλα!...

Τρεις ώρες αργότερα δύο Ιπλάτες περίμεναν τόν Παριταγιάν σ' ένα έρημικό μέρος του Παρισιού. Ο Κελούξ κι' ο Μουζόνι πούξε περιποιηθεί στο μεταξύ το τραύμα του. Γίω σοματοφύλακες τού ντ' Άνζού παραφύλαγαν για ν' αράξάν τόν Ιπλάτη. Μά μάτια περίμεναν. Ο Παριταγιάν δέν φαινότανε...

Στις έννιά το βράδυ της ίδιας αήθς ήμέρας, ή Αικατερίνη τών Μεδίκων βρισκότανε με τόν πιστό τή Ρενάτο Ρουζιέρο από γνο-στό μιστηριώδες σπίτι της ένλίτης γειτονίας.

Καθισμένη σ' ένα τραπέζι ή Αικατερίνη έγγραφε ανασταδός διαφόρες επιστολές και συγγενικός αναμύλιζε με τόν Ρουζιέρο.

— Τί λές, Ρενάτε, θα κρατήσω το λόγο του ο Ιπλάτης Παριταγιάν; Οά σβήθ στη συνέντευξη που τού άφισες;

— Άσφαλώς, βασιλισό μου. Άλλά γιατί άνυπομονείς τόσο;

— Γιατί άνυπομονώ, Ρενάτε; Γιατί ο Ιπλάτης αυτός είνε δεινός ξεφορέατος. Είνε παλληκάρι. Έχω ανάγκη από γενναίους κι' άσοσιαμένους άνθρώπους, φίλε μου. Σπουδία γεγονότα πρόκειται να συμβούν. Έχω τους κατασκόπους μου παντού. Στο παλάτι, στο σπίτι του Γκιζό, στής βασιλικής της Ναδάρας. Έτσι τα μάβαινω όλα κι' άντι να με δολοφονήσουν όπως ποθούν όλοφύχτες, φονεύω έγώ. 'Ηθα δεκαεπισάφον έτών στο Παρισι. Είμαι σήμερα πενήντα έτών. Πέρισμα τριανταξέ χρόνια βασίανω, μίσους, έξεντελιωθών. Ο άντρας που πρόδοτος με πρόβαλε θανάτεια τήν πρώτη νύχτα τού γάμου. Μ' άδήγησε στη κρηνή τασιόδα κι' έκει ύποκλήθηκε μιλός μου

κι' έφυγε άμινώντας με μόνη! Κι' αργότερα, όταν έγινε βασιλεύς, ή βασιλισσα της Γαλλίας δέν ήμωνα έγώ, αλλά ή Άρτεμις τού Πωαί. Με βασάναν, με πόσαν χολή, Άπόχηρα παιδιά, μα κι' ατά τ'είν' άρρωστα κι' έτοιμοθάνατα. Ο Φραγκίκος μου λέθανε, ο Κάρολος θα πέθανη. Ο δούξ ντ' Άνζού άκόμα που φαίνεται τόσο καλά, είνε άρρωστος... άρρωστος. Τι θα γίνη λοιπόν ή Γαλλία, χωρίς ένα βασιλέα, όχι άρρωστο, όχι έαυλω; Μόνον έγώ πρέπει να κρατήσω το βάρος του στέμματος. Ναι, θα βασιλεύσω. Άέν θάμα πλέον στη διαείρη του Γκιζό, τού Κολίν, τού Μονορανού. Ο Κάρολος όπως σου είπα θα πέθανη. Θ' άνέβη στο θρόνο τότε ο άγαπημένος μου γιός, ο Ερρίκος ντ' Άνζού. Αύτός θα διακεθάξη κι' έγώ θα βασιλεύω. Άγατώ, Ρενάτε, τόν Ερρίκο πού πολύ άτ' έία ού το παιδί. Αύτός είν' ή λαχτάρα μου...

— Κι' ο άλλος; ψέθυσε σιγά, πολύ σιγά, ο Ρουζιέρο.

Η Αικατερίνη έγινε χλωμή σαν τόν θάνατο.

— Πούξ άλλος; υούγγρισε βραχνά, άγρια, άπαισια. Για πούν άλλο μου μιλάς; Μη μου ξαναπάρης τέτοια κοινέντα, Ρενάτε, άν άγατάς τή ζωή σου...

— 'Οχι, βασιλισό μου, δέν άγατά τή ζωή μου. Θά σου μιλήσω λοιπόν. Πρέπει να σου μιλήσω. Γιατί κίτταξά τ' άστέρια κι' ατά υούταν πολλά σοβαρά πράγματα.

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων πούτρενε τή ματωτή δίωμη τού άστρολόγου της, έσκιψε το κεφάλι της.

— Άκούσε με λοιπόν, άγαθή μου, συνέχισε ο Ρουζιέρο. 'Υ πάχνη κι' ένα άλλο παιδί. Παιδί σου κι' αυτό. Δέν είν' έτσι;

— Ναι, έτσι είνε, άπάντησε στεναζόντας ή Αικατερίνη. 'Όταν ο βασιλεύς, ο σίξγυός μου με περιφρονούσε χάρην της παλαιόσος του, σ' άγάτρεα, σ' άγάτρεα ειλίζωνός, Ρενάτε, έγώ ή περιφρονήμη βασιλισσα. Γεννήθηκε τότε ένα παιδί...

— Καί το παιδί αυτό, Αικατερίνη μου, το πέταξες στα σκαλιά μιας ένζηρίας, γιατί έτσι διάταξες, άν κι' έγώ σ' έπέπεισα κλαίνοντας να το λυτήθης.

— Καί πέθανε, γιατί το είχες κηύσει μ' ένα άτ' τά τριεσά σου δηλήτριά...

— Περύ αυτό άφαιρώξ πρόκειται, βασιλιόσα. Το παιδί έκείνο δέν πέθανε. Έζησε. Και χτέξ, ναι χτέξ, το παιδί αυτό που σφίθη και μεγάλωσε στα χείρα της βασιλισσας της Ναδάρας, τήν όποια άγατάει σαν απείρα, χτέξ λέω, το παιδί αυτό έπεσοκέθηρε τόν Παριταγιάν έκ μέρους της βασιλισσας τού κι' έπισσε στενές, άδελφικές σχέσεις μαζί του... Η Αικατερίνη άνατίρησε.

— Σου τ' είπαν τ' άστέρια αϊτά, Ρενάτε; ρώτησε.

— Ναι, βασιλισό μου, άπάντησε ο ποιηρός Ρενάτος, ο όποιος έγνώριζε τ' άνωτέμο γιατί είχε κατασκοπεύει τόν Θεόδοτο, όταν έπεσοκέθηκε, ύστερ' από αυτόν τόν Παριταγιάν.

Η Αικατερίνη έμεινίσσε στανιατά.

— Ρενάτε, είλε, δέν μπορώ να περμίνω. Πήγαινε να μου φέρης άμέσως τόν Παριταγιάν.

Ο Ρουζιέρο φόρεσε το μανδύο του, το καπέλλο του και το σπαθί του κι' έτρεξε στο ξενοδοχείο της «Μάντισαξ». Βρήκε το Ζάν έκει και καθέκρην μαζί κάτω. Στο όρθιο ο Παριταγιάν έρωξε μια ματιά στο σπίτι της λατρευτής τού Λουίζας. Το σπίτι φαίνόταν ήσυχο. Πιό κάτω όμως, κοντά σ' ένα γεφύρι, είδε μια ύποπτη συγκέντρωση έμεινών και ύποψήστρες.

— Τί συμβαίνει, Ιπλάτα; τόν ρώτησε ο Ρουζιέρο, ακούοντας και κινιόζοντας κι' αυτός στην άντικρινή όχθη.

— Ά, τίποτα, φίλε μου, είλε ο Ζάν. Έτσι τυχαίως κίτταξη για κάποιον φίλο μου.

Η καρδιά του όσώσο σαγγόντανε. Προσασθόνονταν κάποια συμφορά.

Φτάσανε σε λίγο στο σπίτι της ένλίτης γειτονίας και μπήκαν στην αίθουσα που περίμενε άγνωστώδών τόν έρχομό τους ή Αικατερίνη τών Μεδίκων. Ο Ζάν χωσέστη και γνώρισε με τήν πρώτη ματιά με ποιά είχε να κάμη.

— Με γνωρίζετε, κύριε; τόν ρώτησε ή Αικατερίνη.

«Τό νού σου, Ζάν! σκεπτήσε ο Παριταγιάν. 'Η βασιλομνητώ είνε λαμπρόννη. Κάμε λοιπόν τόν κουτό...» Κι' άμέσως καπών άπάντησε:

— 'Οχι, κυρία, δέν σάς γνωρίζω.

— Είμαι ή μητέρα τού Βασιλέως! είλε ή Αικατερίνη.

Ο Παριταγιάν έκανε μια βεβαία ύποκλιση.

Η Αικατερίνη τόν κίτταξε λίγα λεπτά με θαυμασμό κι' ύστερα

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΙΧΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ!

Η άπιστευτη περιπέτεια ενός τηλεγραφητού. Μέσα σ' ένα δάσος στην καρδιά της Αφρικής. Το θηρίο κάτω απ' το κρεβάτι. Στιγμές απεργραπτής αγωνίας και τρόμου. Το πιπίλημα του αίματος. Ο έκρηκτικός αόριστος. Ένα τρομερό δάγκωμα. Ο θάνατος του λιονταριού. Είκοσι και μία πληγές... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία που θα διαγυρθείτε παρακάτω είναι αληθινή και συνέβη προ λίγων ετών στον Άγγλο τηλεγραφητή Ερνέστο Βρόττσι, ο οποίος υπηρετούσε στα βόρεια της Αφρικής, σε απόσταση τριάντα μιλίων από το Κάτα-Κάτα.

Αλλ' έξαρτήσαμε να περιγράψω την πρωτόφανη του περιπέτεια ο ίδιος ο παθών :

«Στον τηλεγραφικό σταθμό μου—γράφει ο Βρόττσι—εί μόνο λευκοί που ήγα μαζί μου ήταν ο βοηθός μου και φίλος μου Λαντλ Μόρκελ. Ένα γερό και γενναίο παλληκάρι από την Ίσλανδία και η γυναίκα του. Είχα όμως άκονα στην υπηρεσία μου έξι ήπια περιποιημένα ιθαγενείς, με τους οποίους συνεννοουήθημι κοιτά-στραβά.

«Ο σταθμός μας βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δάσος και αποτεινότο από τρεις καλύβες, τις οποίες είχαν κατασκευάσει οι ιθαγενείς για μέ.

«Στη μία απ' αυτές κατοικούσε ο φίλος μου Μόρκελ, η άλλη χρησιμοποιούσε ως αποθήκη και η τρίτη ήταν δική μου.

«Την αληθινήνη εκείνη νύχτα, που μου συνέβη η δραματική ιστορία που θα σας διαγυρθώ, έπειδή είχα πληρώσει άργα, κοιούμην τοιά βαθιά. Έξαφνα, κατά τις δύο περίπου μετά τα μεσάνυχτα, έννοιωσα κάτι να σαλεύη κάτω από το κρεβάτι μου, και συγχρόνως άκουσα μία δυνατή ανάσα κι ένα ρουθιόνημα άγριο.

«Αιέσωσ τότε κατάλαβα πως είχε φτάσει το τέλος μου και πως δεν υπήρχε έλπιδα σωτηρίας. Κατένε άλλο θηρίο, εκτός από λιοντάρι, δεν ήθαι την τόλμη να προσχωρή ως την καλύβα μου και να γυθίη κάτω απ' το κρεβάτι μου!

«Ο τρόμος που αισθάνθηκα τότε ήταν απεργραπτός. Δεν μπορούσα να άρθωσω ούτε μία λέξη. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν να έπυρραίοτο να σπάση...

«Είχα σχεδόν λιποθυμήσει από το φόβο μου, όταν άντελήφθη ότι το λιοντάρι είχε βγει κάτω απ' το κρεβάτι και μυριόταν γύρω του...

«Τότε, μη ξέροντας τί να κάνω, πήρα όσο μπορούσα υπόδημα, τα προσκέφαλα και τα παλινώματα μου και τάβαλα άπάνω στο κεφάλι μου, νομίζοντας πως έτσι δεν θα μ' έβλεπε το θηρίο και θα γλύτων...

«Αλλά, μόλις το έβανα αυτό, το λιοντάρι ήρωσε το δεξί του πόδι προς το κρεβάτι μου, έβγασε τα τρομερά νύχια του στην πλάτη μου και μ' έκοψε καταγής συμπαρασύροντας μαζί μου προσκέφαλα και παλινώματα. Έπειτα το τρομερό θηρίο μ' άφησε και άρχισε να ρουφά το αίμα που κυλούσε άφθονο από την πληγή μου.

«Κάθε φορά όμως που έβανα να μετακινήθω, με δάγκανε με άπεριγραπτή λύσσα. Όταν δέ δοκίμασα να άνασηρθώ κάτω, μου έδωσε ένα τόσο δυνατό χτύπημα με το πόδι του, ώστε παρό λίγο να μού σπάση την κνήμη.

«Άρχισε να τόν συγχάγει η τήν ηρωική του ποάζι. τήν ήμέρα που έωσσε τήν βασιλεία της Ναδάρας.

— Η άγαπητή εξαδέλφη μου, συνέχισε η ανοηδή βασιλομήτορα, θα σας πρόσφερε βέβαια θέσι στην αλλη της ;

— Μάλιστα, κυρία, άπάντως ο Παρναγιάς. Δυστυχώς όμως άνηθηκα, μα δεν θέλω να φύγω απ' το Παρίσι.

— Αλήθεια, κυρία ; Τότε θα συνεννοηθώμε θαμιάμα. Σας έκαλεσα λοιπόν εδώ για να σας ρητήσω άν δέχεσστε να γίνετε ο έπυρραίοτός μου...

«Ο Παρναγιάς παραξενεύτηκε.

— Ο ύπερασπιστής σας ; ρώτησε. Σεις είσθε πανίσχυρος, κυρία. Η Αβατερίνη άναστεινάε.

— Ίσως ναί, ίσως κι όχι, κυρία. Έχω κι εγώ τους έχθρούς μου. Είμαι ύποχρεωμένη να άρχεινών νύχτα και μέρα για τήν ζωή του Βασιλέως. Έχθροί τόν άπειλούν. Συνομιτούν εναντίον του. Είμαι μητέρα, κυρία, και πονώ για τα παιδιά μου. Άδείτε λοιπόν, δέχεσστε να ύπερασπίσετε τόν βασιλέα σας ;

(Ακολουθεί)

Με μετέφεραν στην καλύβα μου, όπου ο Μόρκελ κι η γυναίκα του μου προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες.

«Υστερα από μερικές στιγμές φοβερής και απεργραπτής αγωνίας, κατά τις οποίες έβανα ξεπληρωμένος κάτω, το λιοντάρι έβλεπε το πόδι του άπάνω στο στήθος μου και, υφώνοντας ύπερημένα το άγι ρουφο κεφάλι του, έβγαζε τέσσερους βουρρηθμούς γεμάτους θάλασσα.

«Τους βουρρηθμούς αυτούς διαδέχτηκαν μικροί και άργα γυθιόμιοι, ένα συγχρόνως άκούστηκε απέως ένας απεργραπτός θόρυβος προερχόμενος από τις κωνίες του τρώμου τών μαυρών, οι οποίες είχαν ξυπνησει από τα μουγκρητά του θηρίου... Όπως έμαθα κατόπιν, ο φίλος μου Μόρκελ είχε ξυπνησει επίσης με το πρώτο μουγκρητά του λιονταριού, είχε ντυθεί κι' είχε βγει ύπολος, νομίζοντας ότι το θηρίο βρισκόταν έξω απ' τόν καταυλισμό μας. Κατόπιν τράβηξε για τήν καλύβα μου, από περιέργεια να μάθη γιατί δεν ήγα άκούσει κι' εγώ μουγκρητά και γιατί δεν είχε βγει ύπολος...

«Μόλις έφτασε στην πόρτα μου, φώναξε : — Βρόττσι, δεν άκούω ; Μήπως μου, για όνομα του Θεού !..

«Τόν άκούγα καθαρά, αλλά μού ήταν άδύνατο να τού άπαντήσω. άν και ήξερα ότι η ζωή μου έξηρτάτο από τήν συνδρομή του.

«Τότε, ο Μόρκελ, μη λαβώνοντας άπάντησά μου, μάντεψε τί συνέβαινε και, με μία δυνατή κλωτασιά, έκοψε κάτω τήν πόρτα.

«Το λιοντάρι μόλις άκουσε το θόρυβο αυτό έμαψε τα δόντια του μέσα στο σώμα μου και, μ' ένα πήδημα, ώρμησε μέσα στο σωματίδι και βγήκε έξω, βαστώντας με στο στόμα του, όπως κρατά η γάτα το ποντίκι.

«Φανταστήτε τώρα τήν φρίκη του Μόρκελ, ο όποιος παρόστη μάστιγ της φοβερής αυτής σηκηνής. Φώναζε να σφύουν άιέσωσ φάτα και χωρίς χρονοτριβή άρχισε να ψάχνη για να με βρη!

«Το λιοντάρι έντομητά μ' έπροχώρησε ως τριάντα μέτρα περίπου και, μόλις έφτασε κάτω από ένα δέντρο μ' άφησε καταγής και κάθισε άποτόνα μου, έξακολούθοντας πάντα να ρουφά το αίμα μου, πληγόντας τα δόντια του βαθύτερα στις σάρκες μου.

«Από καιρό σε καιρό με κύταζε κατά πρόσωπο με τα μικρά κατακαίτρινα μάτια του που σπίνθηζαν σαν μικρές φλογίτσες, και μού προέφαιναν ένα πναισθημα φριχάλο.

«Τότε, μέσα στην απόγνωση μου, άπλωσα τα δύο μου χέρια στο στόμα του και θέλησα να τά χύσω διάλειμμα μέσα στο λαγύρι του. Αλλά, πριν προφτάσω να τό κάμω αυτό, το λιοντάρι έκοψε τρία δάχτυλά μου και έτσι μ' άνάγκασε να τά τραβήξω...

«Στο μεταξύ ο Μόρκελ είχε κωλυθώσει να προημενηθί δάδες και να λδη ότι βρισκόμην κάτω από το θηρίο. Χωρίς λοιπόν να χσση καιρό, σκόπευσε από άπόστασι δέκα περίπου ποδών και πυροβόλησε. Είλα τότε το λιοντάρι να κλωνίεζε. Η σφαίρα είχε υπει στο δεξί του μάτι και πέρασε από τόν εγκέφαλο.

«Ο Μόρκελ δοκίμασε να ξαναγυμίσω το όπλο του, αλλά μέσθ κατά τήν σαστισμάρα του δεν τό κατάφερε. Όρμησε τότε κατά το θηρίο και κατέρρεσε στο κεφάλι του ένα φοβερό χτύπημα με τόν άποτόνατο. Αλλά το κεφάλι του λιονταριού ήταν τόσο γερό, ώστε το άπλο του φίλου μου γύρησε δύο κομμάτια !

— Άλλο νουφέα ! φώναξε τότε με λύσσα ο Μόρκελ.

«Εύτυχώς οι μαύροι που τόν άκολουθούσαν είχαν φροντίσει να πάρουν το δικό μου τουφέκι και ο Μόρκελ με δύο άκονια βολές άποτέλειωσε το θηρίο.

«Υστερ' απ' δι' αυτά έπεσα άνάσθησθω καταγής και με μετέφεραν στην καλύβα μου, όπου ο Μόρκελ κι η γυναίκα του μού προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες. Τήν άλλη μέρα, όταν σπνήθη, είλα πός ο φίλος μου είχε έτοιμάσει έστρά λουτρό για να πλύνη τις πληγές μου που ήσαν έν έλω 216...

«Όταν άργόντερα με έπεσκέφθη ο γιατρός, μού άνακώνησε ότι βρισκόμην σ' άτελειωτή κατάσταση. Έγώ όμως δόξασα και δάξαζο το Θεό που με άράλαζε απ' το θάνατο, παρ' όλη τήν φοβερή, τήν άράναστη άγωνία που άσάμωσα τις στιγμές που έννοιωθα τό δόντια και τά νύχια του λιονταριού χωμάνε στις σάρκες μου...»